
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ZSOLTÁR 119 - VII.

Zsoltár 119, 49-56

2014. 11.09.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Ézsaiás próféta könyve 51. 1-8.

Imádkozunk: Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, jó lenne most teljesen csendben maradni és még hálánkat is némán Eléd vinni, dicsőséged, szentséged, örökkévaló kegyelmed előtt megállva, örömmel megtelt szívvel és mégis megszeppenve, mert kegyelmes vagy rajtunk, bűnösökön, könyörülő rajtunk, akik elfordultunk Tőled, irgalmasságot hozol nekünk, akik eltávolodtunk és messze szakadtunk szentségedtől és igazságodtól. De köszönjük, hogy gyenge és bátoratlan szavainkat is elfogadod, mi több, azt akarod, azt parancsolod, hogy imádságban jöjjünk Hozzád és bátor szívvel emlékeztessünk is Téged ígéreteidre, hűségedre és szeretetedre. Hívunk Mennyei Atyánk, ragyogtasd reánk szabadításodat, mutasd meg örökkévaló jóságodat, ábrázold ki szent Igédben újra Krisztusodat, akiben szentségedet, szeretetedet, örökkévaló irgalmasságodat elhoztad, akiben testet öltött minden ígéreted, aki a mi egyetlen reményünk, örök, tökéletes és teljes igazságunk. Őérette kérünk, áldd meg istentiszteletünket, áldj meg bennünket megnyitott szívvel, értő lélekkel, szent vágyakozással, s készséggel arra, hogyha Igédet mondod, mi annak elkötelezzük magunkat, ha igazságodat kinyilatkoztatod, mi készek legyünk annak élni Nevednek nagy dicsőségére. Kérünk Krisztusért, megváltó Urunkért, hallgasd meg könyörgésünket, áldj meg bennünket. Ámen

Textus: 119. zsoltár 49-56. vers

Emlékezzél meg szolgáltnak adott ígédről, amelyhez nékem reménységet adtál! Ez vigasztalásom, mert a te beszéded megelevenít engem.

A kevélyek szerfelett gúnyoltak engem; nem hajlottam el a te törvényedtől.

Megemlékezem a te öröktől fogva való ítéleteidről Uram, és vigasztalódom.

Harag vett rajtam erőt az istentelenek miatt, akik elhagyták a te törvényedet.

Ének volt rám nézve minden parancsolatod bujdosásomnak hajlékában.

Uram! a te nevedről emlékezem éjjel, és megtartom a te törvényedet.

Ez jutott nékem, hogy a te határozataidat megőriztem.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Amikor hozzáfogtunk a 119. zsoltár olvasásához és magyarázásához, elmondottam a bevezetőben, hogy a Biblia-tudósok nem ok nélkül vitatkoznak arról, hogy vajon Dávid írta-e ezt a zsoltárt, vagy talán maga Salamon, vagy éppen egy bölcs ember vagy egy templomi énekes. Mindazonáltal azt megállapítottuk, hogy még így, a magyar fordításban is elérkezik hozzánk a zsoltár nagy művészete, költőisége, emelkedettsége, és talán sokakat ez vezet arra, hogy minden bizonnyal Dávid írta. De van egy másik ok is, amiért sokan hajlanak arra, hogy Dávid volna a zsoltár szerzője, és ez az ok most itt egészen élesen és határozottan szemünk előtt van: ez a zsoltár úgynevezett emlékeztető szakasza. És ha föllapozzuk a Zsoltárok könyvét, bizony, sok helyen és éppen a Dávid zsoltáraiban, Dávid egy-egy élethelyzetében, egy-egy fölfohászkodásában, egy-egy könyörgésében ezzel a kifejezéssel: emlékezzél meg Uram..., emlékezzél meg ígéreteidről, emlékezzél meg jóvoltodról, emlékezzél meg hűségedről, emlékezzél meg szolgálódról! Igen, Dávid újra és újra mondja ezeket a szavakat. Érdeemes tehát erre külön is odafigyelni, mert mint egy magba, itt most hirtelen összesűrűsödik sok minden.

Először arról szeretnék szólni, hogy legalább háromféle élethelyzet sűrűsödik itt össze, de önmagában egy-egy is elég volna, sőt, merem mondani, hogy akár egyet is szívesen elharmadolnánk, ahogy a büntetés-végrehajtásban mondják, amikor valaki amnesztiát kap: harmadolták, vagyis a büntetése harmadát nem kell már leülnie. Nos, ezeknek az élethelyzeteknek nemhogy a kétharmadát, egyharmadát, egytizedét sem tudnánk igazán elviselni, annyira nehezek.

Az első élethelyzet, amelyről a zsoltáros szól mindjárt a szakasz kellős közepén áll, az 54. versben. Azt mondja: ének volt reám nézve minden parancsolatod bujdosásomnak hajlékában. S a kifejezés, hogy „bujdosásomnak hajlékában” el is találja az eredeti gondolatot, de el is viszi tőle a figyelmünket. A hajlék szót ugyanis – mivel eredeti alakja nagyon ritkán fordul elő a Bibliában – én inkább így fordítanám, hogy bujdosásomnak tanyázó helyén. A hajlék szót is értjük, de a tanyát még jobban. A tanya valami alkalmatosság. Az alföldi ember télidőben benn lakott a faluban vagy a városban, aztán nyáron kiment tanyázni, s nem volt valami nagy építmény a tanya. Tanyás ember az is, akinek hétvégi telke van és fölütött rajta egy bódét, egy szerszámos kamrárt, aztán kimegy hét végén kapálgatni, metszegetni, s ha rásötétedik, nem megy haza, van ott egy dikó, lefekszik, ott alszik, az is tanya. Tanya az is, ha visz az ember egy botot, köré terít valami kis vászondarabot és bebújik alá. De egy nagy fa alatt, annak az árnyékában is le lehet tanyázni. Értjük már a szót, a tanya valami ideiglenesség, odaszorultság, valami átmeneti hely. Bujdosásomnak tanyázó helye, - de sok magános pillanata volt Dávid életének, amikor menekülnie, bujdosnia kellett, amikor félre kellett húzódnia, éppen talán Saul haragja elől, amikor üldözte őt, éppen akkor, amikor megszorongatta az ellenség és valahova behúzódott a rengetegbe. Dávid ismerte jól a tanyázó helyeket, pásztorgyerek volt, töltött elég időt az Úr szabad ege alatt. A kifejezés tehát nem idilli helyzetet fejez ki, amikor munka végeztén lepihenünk, hogy aztán tudjuk

folytatni a munkát, hanem a magányosságot. Bujdosásomnak hajlékán ének volt rám nézve minden parancsolatod – mondja Dávid. A magányos órán, a magány pillanataiban, az elhagyottságban lett ez így, ráadásul a magánynak abban a helyzetében, ahogyan Dávid ezt egy másik zsoltárában úgy jellemzi magát, mint egy árva madarat, aki ellen odagyültek a nagy és erős madarak és elcsipkedik és elmarják. Gyerekkoromban tartottunk csirkét és nagyon ritkán, mert ez egy ritka genetikai helyzet, volt úgynevezett kopasznyakú csirkénk is, Sárbogárdon csúzi csirkének hívták, kopasz volt a nyaka. Amikor aztán a kicsibék kezdtek nőni, tolasodni, azt vettük észre, hogy a többi kicsisírke elcsipkedte, elmarta, kiverte maga közül. Szegénykém, magánosan bóklászott az udvaron, míg nem jött édesanyám, megfogta, oda vitte az itatóhoz, az etetőhöz, megfogta, odanyomta a kotlós alá, szinte be kellett nyomni a többi közé. Ez az a bujdosó helyzet. A bujdosó ember itt-ott letanyázik, magában van, magányos. Nem nagyon bírjuk a magányt, valljuk meg. De most a zsoltáros azt mondja, hogy magányában fölszakadt a szívéből egy ének, ahogy sokszor este, a sötétben az ember egyedül dúdolgat és énekel. Talán nem is félelméből, hanem, mert az ének által kapaszkodik bele az Isten világába és jó rendjébe. Azt mondja: magányos voltam, de földidéztem magamban Isten törvényeit, Isten rendeleteit, Isten ígéreteit, - ének lett belőle.

A másik élethelyzet, ami arra enged következtetni, hogy Dávid írhatta ezt a zsoltárt, a megalázottság helyzete. Azt mondja az 51. versben: *a kevélyek szerfelett gúnyoltak engem, nem hajlottam el törvényedtől*. A héber verselés szabályai szerint ezt kétféleképpen lehet érteni. Lehet úgy érteni, ahogyan Szenczi Molnár Albert is megverseli: a kevélyek gúnyoltak és megaláztak engem, *de* én nem hajoltam el törvényedtől. Magyarán, a gúny, a csúfolódás, a megalázás arra irányul, hogy elhagyjuk Isten világát. Az a célja, hogy megtagadjuk hitünket és reményünket, hogy elhajoljunk Isten törvényétől. Emlékszünk, korábban egy szakaszban a zsoltáros vallomást tesz, és arra kéri Istent: hajlítsd Uram az én szívemet a Te törvényedhez... Akinek a szíve már odahajolt Isten törvényéhez, Isten igazságához, az még fájdalmasabban, rendültebben éli át a megalázottságot. Hiszen, ha Isten megkegyelmez rajtunk, igazságához hajlítja a szívünket, akkor megtelik a szívünk Isten jóságával, megízleljük Isten nagyszerűségét, akkor nem akarjuk az Isten igazságát elhagyni. Szerettem az igazságot – mondja egy más helyen a zsoltáros –, jó az Isten igazsága, szép az Isten igazsága, örömmel tölt meg bennünket. Ebben a helyzetben megalázottságot átélni, s tudni, hogy ennek az a célja, hogy elszakadjunk Istentől, nos, ez rettenetes állapot. De lehet így is érteni a zsoltárosnak ezt a vallomását: a kevélyek szerfölött gúnyoltak engem, *mert* nem hajoltam el törvényedtől. Vagyis a gúnyolódás nem céloz valamit, hanem következmény. Isten törvényéhez hajlított a szívét, gyermekévé formált, és ezért éri a gúnyolódás: na lám, miből lesz a cserebogár?! Egyszer a börtön-látogató lelkészként, félig-meddig bizalmas viszonyba keveredtem az egyik elítélttel, aki készült a szabadulására. Megkért arra, hogy látogassam meg tőle elidegenedett családját, készítgessem az útját, mert szabadulni fog. Elmentem a családhhoz, próbáltam követségben járni, - mire az egyik családtag legyintett: kutyából nem lesz szalonna! Hát kutyából nem is, de emberből még lesz ember, emberből még lehet ember. Amikor valaki elindul

Isten útján, azonnal látni fog egy-egy felvont szemöldököt, csodálkozó tekintetet, a gúnyt, kevély lenézést, s hallja a kérdést: na, te is csatlakoztál a hívők közé, te is hívó lettél? Ki sem néztem belőled, mi bajod lett, mi történt veled, megháborodtál, megbolondultál? Az csak a vénasszonyoknak való! És a többi, és a többi.... Nem folytatom, testvérek, érezzük jól a zoltár szavából, hogy ez a megaláztatás nem az egyébként is ismerős alá- és fölrendeltségi viszonyokból fakad, amikor az ember hajlama szerint a másik nyakán, hátán, fején, életén nőtetni magát, nem is abból adódik, ami szinte „természetes”, de pontosabban szólva megromlott természetünk folyamánya. Ez a gúny, ez a megaláztatás, a kevélyek göggye itt Isten igazságára, az élet forrására irányul. Hiszen mit mond a zoltáros? – Így kezdi a szakaszt: vizsgáltásom nyomorúságomban az, hogy Isten szólt hozzám, mert az Ő beszéde megelevenít engem. Élek, és megaláznak érte. Megtaláltam az élet forrását, ahogy Ézsaiás próféta mondja, élő kútfejből ástak ki, kősziklából metszettek ki, szeretem és keresem, eltaláltam az élet forrásához - és orrba vertek érte. Megtaláltam azt, ami megteremti és megmenti az embert - és gúny tárgyává lettem.

A harmadik helyzet, ami szintén arra enged következtetni, hogy Dávid volt a zoltár szerzője. Azt mondja az 53. versben: *harag vett erőt rajtam az istentelenek miatt, akik elhagyták a Te törvényedet.* Düh. Jézusunk azt mondja, tanuljátok meg tőlem, hogy én alázatos és szelíd vagyok. És mégis, Isten gyermekeiben föllobban a harag. Düh vesz rajtam erőt – mondja a zoltáros –, szó szerint fordítva: föllobogott bennem, fölgyulladt bennem égő, heves és megemésztő tűzzel a harag azok miatt, akik elhagyták az Isten törvényét. Ők a társak, akik már megízlelték, a barátok, akik már megkóstolták, a hívők, akik már ittak belőle, ők az egykori holtak, akik már megelevenedtek és éltek, - de most visszatértek a halálhoz. Ők az igazak, akiknek Isten igazságot ajándékozott - és most visszatérnek a hazugsághoz és a hamissághoz. Éktelen düh támad bennem – mondja a zoltáros.

Magány, megalázottság, düh. Eggyel-eggyel sem boldogulunk el, testvérek, mi több, egyiknek, másiknak a harmadával, negyedével, tizedével sem, és lám, most egyetlenegy helyen hirtelen ez a három, a magány, a megalázottság és a düh ott van a zoltáros életében. Ezért kiált így a szakasz elején: emlékezzél meg szolgálódnak adott Igédrről, melyhez nékem reménységet adott.

Emlékezés. Az emlékezés nagy és titokzatos dolog. A memória nagy uraság. Épp olyan, mint a lelkiismeret. A lelkiismeretről mondtam már, hogy furcsa jószág, mert amikor saját elvesztésünkbe rohanunk, akkor a lelkiismeret alszik, amikor meg mi szeretnénk aludni, akkor nem hagy minket aludni. Bizony, sokszor a saját lelkiismeretünk ellen is panasszal fordulunk, hogy miért nem ütött a kezemre, miért nem figyelmeztetett, miért nem csengetett, miért nem riadóztatott, amikor indultam a rosszba, és ha már elköttem a rosszat, akkor meg miért nem hagy békén? Akkor már ne emlékeztessen! Itt jön az emlékezet, de nemcsak ebben a morális értelemben, hanem mindenféle értelemben is. Egyszer semmi sem jut eszünkbe -, pedig mennyi mindent megtanultunk. Máskor meg tolu, dül, szakad minden, nem tudjuk elhessegetni. De most nem is ez a lényeg, hanem az, hogy a zoltáros azt mondja: *emlékezzél meg a Te szolgálódnak adott Igédrről, - és itt meg-hökkenünk.* Mi nem ezt tanuljuk Istenről, nem így nyilatkoztatja ki magát, hiszen

csodálatos ígéreteket mond, például Ézsaiással: a markomban metszettek téged. Isten fölemeli a kezét, ránéz és engem lát, Isten rólunk meg nem feledkezik, fölvelt bennünket örökkévaló emlékeztetőbe! Kell-e Isten emlékeztetni, hogy megfelelkezne rólunk? Augustinus egyházatyja úgy magyarázza ezt a helyet, hogy itt egy kölcsönvett szó áll a moralitás világából. Aztán Kálvin vitázva tovább viszi ezt, és azt mondja: nem kell ezt elkenni, Isten parancsolja, hogy emlékeztessük Őt. Mert parancsolja, hogy imádkozzunk. Nem azért, minthogyha Istennek szüksége lenne a szavainkra, vagy mintha Istennek szüksége lenne arra, hogy emlékeztessük Őt. Ellenkezőleg, az imádság az az ásó, amivel kiássuk az Isten számunkra elkészített és letett kincseit. Az imádság az a kulcs, amivel felnyitjuk Isten kincses táráját, ahova elrejtette és elkészítette számunkra ígéreteit. Nekünk van rá szükségünk. Nekünk kell imádkozni, nekünk kell a bujdosó tanyán az Isten igazságát és törvényeit énekbe foglalni és nekünk kell Őt emlékeztetni.

A keresztyén gondolkodást igen erősen meghatározza az, amit a nagy görög filozófus, Platón az emlékezésről mondott. Azt mondják a teológusok, hogy ha valaki igazán közel volt az isteni titkokhoz, az Platón volt. Ámbár, hozzáteszik gyorsan, csak megsejtette azokat, de amit megsejtett, azt maradandó módon mondta el. S azt mondja Platón, hogy miután az ember kiesett az isteniből, vágyakozik utána, és ezt a vágyát az emlékezés ébreszti fel. Az emlékezés nyitja az ember előtt isteni világot. A filozófus szerint ideákra emlékszünk, örök isteni valóságra, a jónak, a szépnek, a boldogságnak, az örökkévalóságnak, a tökéletességnek az ősmintáira, ezeket valamilyen emlék-nyúlványként hordozza magában az ember, s mindaddig boldogtalan is, amíg ezeket el nem éri. De legyünk óvatosak, a zsolttáros nem azt mondja, hogy Uram, juttasd azt eszembe az ősmintákat, hanem: emlékezzél meg a Te szolgáltnak adott Igédéről, amelyhez nekem reménységet adtál. Korábban is hallottuk már, hogy micsoda vigasztalást, erőt vesz abból a zsolttáros, hogy Isten szól hozzá, hogy élő kapcsolata van Urával és Istenével, és Istennek van szava. Isten beszélő Isten. Ebből támadt a reményem, ebben elevenedtem meg, ebben újultam meg, hogy a magányomban, a megalázottságomban, a dühömben, amikor önmagamban tipródtam, amikor mindenkitől elzárva és ellökve a bujdosásom idejét töltöttem, Isten szólt hozzám, és ez megelevenített. Az isteni szóban, az Igében van a remény.

Továbbá azt mondja a filozófus, hogy ha az ember visszaemlékezik az ősmintára, az ideális állapotra, nyomban reményterveket kezd szőni. Csakhogy ha a remény nem konkrét, nem megfogható, nem megragadható, akkor csupán spekulációk születnek. Ha egyszer valaki nekiszánná magát, hogy összegyűjtse az emberiség maga-alkotta reményeit és vágyálmait, ki nem érne a szóból. És ha emellé hozzávenné azt is, hogy mennyi jaj és mennyi baj lett az ideákból és utópiákból, előttünk állna máris az emberiség egész szomorú története.

De azt mondja a zsolttáros: *szolgáltnak* adtál Igét, és így folytatja: amelyhez *nekem reménységet adtál*. Először van az Ige, és aztán a remény. És ez nem megfordítható. Ez az emlékeztetés elvezet bennünket egészen odáig, amit ma Ézsaiás próféta könyvéből olvastam. Ezt mondja Isten: közel igazságom, kijő szabadításom, karjaim népeket ítélnék, engem várnak a szigetek és karomba vetik reménységüket.

Milyen gyönyörű ez a kép: *karomba vetik reménységüket*. Amikor fölragyog Isten igazsága, az ember Isten karjaiba veti reménységét, vagyis reá bízva. Vajon azt bízuk Istenre, amit összeraktunk magunknak a világ folyásából? Talán azt is, de még inkább – és én ezt így értem – önmagukat. Mert reménység nélkül nincsen élet, reménység nélkül nem is vagyunk, és fordítva: mindig azok vagyunk, akiben és amiben reménykedünk. Azt ígéri Isten a prófétán keresztül, hogy amikor elhozza szabadítását, amit Ő nem felejt el, felragyog igazsága, melyről szüntelen emlékezik, akkor eljönnek a népek és önmagukat Isten karjaiba vetik. De erről beszél már itt a zsoltáros is. Azt mondja: emlékezzél meg Uram szolgáltnak adott Igédről. Igédről, vagyis ígéretedről, amelyhez nekem reménységet is adottál. Az Ige nem valami elvonatkoztatott igazság, hanem szent meghívás. Vesd Isten karjaiba magadat, bízd rá Istenre reménykedő önmagadat, vesd Isten karjaiba reménységedet. És máris értjük a megfordítást, amit oly sokszor látunk itt a zsoltár szakaszaiban. Ezt mondja az 52. versben: *megemlékezem a Te öröktől való ítéletedről Uram, és vigasztalódom*. Miért kell hát Istent emlékeztetnünk, miért kell Istenhez imádságban fordulnunk? Itt derül ki, kedves testvérek. Azt mondja a zsoltáros: emlékezzél meg szolgáltnak adott Igédről. Majd utána: megemlékezem – mondja a zsoltáros – öröktől fogva való ítéleteidről, Uram, és vigasztalódom. Emlékeztetem Istent és emlékezem. Isten ígéreteire emlékeztetem, és máris ott van előttem Istennek minden ígéje és ígérete. Összekulcsolom a kezem és megyek Istenhez reszkető térdekkkel, borzasztó érzésekkel. Ki vagyok én, hogy zörgessek Istennél? De Ő mondja: zörgessetek, mert a zörgetőnek nyitvatik meg. Keressetek, mert a kereső talál. Kérjete, mert aki kér, az kap. Emlékeztessétek Istent, mert csak akkor tudtok emlékezni. (Máté 7,7-8)

S végül, az utolsó két versben ezt mondja: Uram, a Te nevedről emlékezem, éjjel és megtartom törvényedet. Emlékezni azt is jelenti, hogy megtartani valamit: ez jutott nékem, hogy határozataidat megőriztem. Ha Biblia-fordító lennék, nem is tudom, hogyan fordítsam ezt: ez jutott nekem?! Nehézkes itt a szó. De valahogy így fordítanám: *ez lett* nekem, *ez az osztályrészem*, *ez az örökségem*, *ez adatott* nekem. De, ha valaki nem érzi nehézkesnek, buzdítom, mondja csak bátran azt: *ez jutott* nekem, az Isten igazsága – *ez az én jutalmam*. Ez jutott nekem: az Isten szentsége. Ez jutott nekem: az Isten ígéretei. Ez jutott nekem: emlékeztethetem Istent és Ő emlékszik rám és én is megemlékezem Róla. Ez jutott nekem: magányomban, megalázottságomban, dühömben, emberek közül való kizártságomban, lenyomottságomban ujjongó énekké lett bennem Isten igazsága. Ha így, akkor lehet mondani. Így mondja ezt a 16. zsoltár: kies örökség jutott nekem, az Úr az én osztályos részem és örökségem. Ő jutott nekem. (Zsoltár 16,6)

Nehéz a magány, még nehezebb a megalázottság, elviselhetetlen a düh. De akik bátor szívvel jönnek Istenhez s emlékeztetik Őt ígéjére, ígéretére, azokat Isten is emlékezteti mindarra, amit neki adott: vigasztalására, szent beszédére, örök igazságára, megtartó törvényére, igaz ítéletére, erőire, megszentelő magasztosságára, emlékezteti őket önmagára. Ne félj, mert én rólad meg nem feledkezem, ne félj, enyém vagy. Ámen

Imádkozzunk!

Emlékezzél Urunk nekünk adott ígéreteidről, azokhoz adtad vigasztalásodat, azokhoz kapcsoltad reménységünket, Igédben tárultál fel számunkra teljesen és igazán és Igédben ígéretedet teljesítetted be a mi Urunk Jézus Krisztusunkban. Emlékezzél Urunk arról, hogy esendők, végesek, kicsinyek, minden rosszra hajlamosak, kicsinyhitűek és csüggedezők vagyunk, s add a Te Szentlelkedet, hogy élő hitre, új életre, benned való boldog bizodalomra, szent törvényed szeretetére, tökéletességre, igaz Isten-gyermekségre jussunk. Emlékezzél meg Urunk gyógyító ígéreteidről, gyógyíts a mi betegeinket, emlékezzél meg a feltámasztás nagy ígéretéről, vigasztald a gyászolókat és a szomorkodókat. Emlékezzél meg hűségéről, őrizd és tartsd meg azokat, akik Krisztus nevét vallják és érette háborgattatást és üldöztetést szenvednek. Emlékezzél meg a magányosokról, akik magukra maradtak, akiknek nincsen emberük, akiket a semmi vesz körbe, hajolj hozzájuk, szólj hozzájuk, nyisd meg számukra a boldog élet kapuját.

Emlékezzél meg Urunk a megalázottakról, akiket igazságod miatt, szentséged miatt, az egyetlen út miatt gúnyolnak. Szilárdítsd meg lelküket, erősítsd szívükben a soha el nem múló örömet, őrizd meg méltóságukat. Emlékezzél meg Urunk azokról, akikben harag lobban, mert látják a hűtlenséget, a csaláságot, a csalást, akik kétségbe esnek, mert látják mások halálba rohanó életét. Szent szeretetteddel karold őket föl, és add, hogy hadd ékeskedjenek, mint csillagok e világon.

Rólunk is emlékezz meg Urunk, sokféle szükségünkben, nyomorúságunkban, elesettségünkben, vágyakozásainkban, teljesítsd bennünk és rajtunk ígéreteidet, vezess bennünket szent igazságod szerint, töltsd meg életünket Lelked gazdag ajándékaival. Krisztusért, a mi Urunkért, csak az Ő nevében jöhetünk Hozzád és csak az Ő nevében emlékeztethetünk. Kérünk, könyörülj rajtunk. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU